

Императорътъ лежеше облѣченъ връзъ ложето си. Лицето му бѣ съвсемъ безъ цвѣтъ. Той дишаше тежко, устнитѣ му бѣха сини.

Мария се наведе надъ него, съвсемъ близо, пошушна тихо:

— Анри . . .

Слаба трѣпка побѣгна по неподвижнитѣ черти на умирация. Той дигна полека клепачи. Позна жена си. Опита да се усмихне. И отново потъна въ дълбока забрава.

Въ стаята влѣзе примасъ Гуерино. Даде на императора Светото причастие. Всички колѣничиха около леглото, цѣлнейки молитви. Сподавени хълцания разкъсваха отъ време на време тежката тишина, въ която се чуваше само предсмъртното хъркане.

Тихъ шумъ накара всички да извърнатъ очи. Отъ дѣсно, до главата на императора застана графъ Биандрате.

Мария отправи къмъ него остъръ, пронизващъ взоръ. Монфератецътъ ѝ отвърна спокойно, съ ледена дързостъ.

Фрушкитѣ барони стояха вцепенени, свели чело въ безмѣрна скръбъ. Каква тайна, внезапна болка отнимаше любимия имъ вождъ? Тъмни подозрения, лютъ ропотъ ги караха да стискатъ юмруци въ безсилень гнѣвъ. Кого да обвинятъ? Кому да хвърлятъ рѣжавица за смъртенъ двубой.

Кононъ дьо Бетюнъ, Ансо дьо Кайо и Люи дьо Шателъ отправяха отъ време на време мрачни погледи къмъ Оберто Биандрате, който стоеше неподвиженъ и невѣзмутенъ край възглавето на сюзерена си.

Други спираха недовѣрчивъ взоръ върху императрицата, която бѣ колѣничила, замръзнала, безмълвна, предъ леглото, съ скрито въ рѣцетѣ лице.

Варварската княгиня отъ Хемъ . . .

Можеше ли да се върва на дъщерята на жестокия Иоанициусъ? Току що пристигнали гончии, бѣха донесли вести за бунта противъ Борила. А маркизъ Гулиелмо Монферато чакаше въ Ломбардия вестъ, или надежденъ знакъ, за да трѣгне къмъ Тесалоника, сжщо тъй като Иоанъ